

[Udenrigsministeren.]

dens stærkeste militære kraftcentre omfattende våben af enhver teknisk mulig art, ligesom Sovjetunionen foretager stadige prøver og eksperimenter — også ved sprængning af kernevåben — for yderligere at styrke og udvide sin militære kraft. Sovjetunionen har samtidig som et led i sin sikkerhedspolitik tilvejebragt en omfattende alliance, nemlig Warszawapagten. Hvilke fælles kommandoordninger der findes inden for Warszawapagtens lande, har jeg intet kendskab til, og hvis man spurgte, ville man formentlig blive henvist til, at det var et internt anliggende. Den omstændighed, at vore kommandoordninger indgås i offentlighedens lys, burde ikke give anledning til mistænkeliggørelse.

Danske forsvarsforberedelser tilsigter først og fremmest at forebygge angrebshandlinger. Vor politik tilsigter fred for os selv som for vore naboer, herunder også fred på de have, der omgiver os. Vi forstår og respekterer Sovjetunionens ønske om at leve i sikkerhed inden for sine grænser, og vi mener at have krav på Sovjetunionens forståelse og respekt for Danmarks tilsvarende ønske.

Jeg ved, at Sovjetunionen i en drøftelse af disse problemer lægger vægt på Den tyske Forbundsrepublikks stilling.

Det kan imidlertid umuligt være den sovjetiske regerings alvorlige mening, at den nuværende vesttyske regering skulle nære ønsker om at indlede en tredje verdenskrig. Enhver tysk regering, der gjorde dette, ville dermed have henvist sit folk og sit land til den hårdest tænkelige skæbne. At den nuværende demokratiske tyske regering skulle nære sådanne hensigter, kan efter min sikre overbevisning ganske afvises.

Det er mig lige så umuligt at se, med hvilke militære magtmidler det nuværende Vesttyskland skulle kunne indlede en sådan tragedie. I denne vurdering må Sovjetunionens politiske og militære eksperter være enige, selv om man i den kommunistiske propaganda mener at have behov for at sige noget andet. Jeg synes i øvrigt, at der i den kendsgerning, at Forbundsrepublikkens samlede væbnede styrker er integreret i NATO, ligger et vigtigt bevis på Tysklands fredsvilje.

Såfremt Sovjetunionens frygt gælder et fremtidigt Tyskland, som ingen kender, må det være berettiget at anføre, at jo stærkere Tyskland i overensstemmelse med den tyske regerings og det tyske folks eget ønske bliver økonomisk, forsvarsmæssigt og politisk integreret, d. v. s. sammenvokset med det øvrige Vesteuropa og med den vestlige verden i det hele taget, i des større grad forebygger man, at en ukendt udvikling i fremtiden skulle føre dette skæbneomsuste land ind på et vildspor, der kunne blive dødsensfarligt for Tyskland selv, ja, for hele verden.

Jeg synes, man ved vurderingen af disse problemer skal mærke sig, at præsident Kennedy i et interview med Izvestias chefredaktør, hr. Adzubai, ifølge Izvestia skal have udtalt:

„Som jeg har fremhævet i FN, vil De Forenede Stater i overensstemmelse med sin politiske linje ikke give kernevåben til noget land, og jeg ønsker navnlig ikke at se, at Vesttyskland får sin egen kernevåbenindustri. Forbundskansler Adenauer erklærede i 1954, at noget sådant ikke ville ske. Det er fortsat hans regerings politik, og jeg mener, det er en fornuftig politik.“

Disse betragtninger fører mig ind på Berlin.

Jeg er ganske klar over, at Berlinkrisen ikke udelukkende drejer sig om Berlin, men finder dog, at det bør understreges, at Vestberlin ikke blot er et politisk knudepunkt, men også en stor by med 2 millioner levende mennesker, og at livet for disse mennesker i denne by dag for dag gøres mere problematisk, jo længere denne krise trækker ud.

Men også ud fra storpolitiske betragtninger må det nu være ønskeligt, at forhandlinger om Berlinkrisens afslutning kommer i gang. Sådanne forhandlinger må bl. a. dreje sig om, hvorledes Vestberlins frihed bedst kan sikres, og hvorledes adgangsrettighederne til Berlin bedst kan garanteres. I sit førnævnte interview med Izvestias chefredaktør har præsident Kennedy ifølge dette blad peget på muligheden af en international administration af tilfartsvejene til byen, så gods og personer uhindret kan køre frem og tilbage. „En sådan ordning“, sagde